

VIKOR GYÖRGYI

Szürkülő fényben

Mit tanultam, tanulhattam volna tőlük?
Szülének fontos volt a mise, a vasárnapi megrendülés –
a templomkertbe szűk lépcsősoron (részecskegyorsító)
kaptatott fel az ünneplő tömeg,
ettől lett szenvedélyesebb az ima, orrhangúbb a zsoltár,
fontos lehetett neki átadni ezt,
ami ebből megfogant, az önmagam kicsinyítése nem Isten, mások előtt,
Caspar David Friedrich-i pillanatok az ő katarzisa nélkül;
megtanulhattam volna még megóvni a cseresznyét a seregélyektől,
egy cseresznyefa körül körözött velem apó,
bár a cseresznyét én inkább virágjában szerettem,
azóta sem tudok elszakadni a fáktól,
az igazság az, inkább ők ölelnek magukhoz, nem én őket;
hogyan kell jó birkahúst főzni, miután felhúztad a kútból;
meg a különös, égi reggeli:
rózsasziromból a tea, cukorral, ecettel, a vastag tányér áttetsző tó,
benne a fehér kenyér, az élet elázva,
anyám falujában nem ettek ilyet (man-hu?, mondták volna),
lehet, egyszer több lett az ecet, innen a véremlen az óssavasság;
meg hogy a fityeg (a kutya nyakában a kis érme) az úgy ityeg, ahogy
apám vezet.
Mit még... nem mindegy már?
A kigyúló fényben is egyre sűrűbb a szürkület,
az utolsó apám szíven a nem múltó göröcs.

Annak van bokra

Aggodalom. A családért. A gyerekekért.

Sohasem múlik, mindig készenlétben.

Keserűmandula kollektív.

Keserűmandula privát.

Gázmaszk nem jó ellene, meg nincs is, még világháborús se

fünt a padláson. Ebben a por- és sárkultúrában mindig

eszköztelenek voltunk, akár béke, akár sorscsapások idején.

Aggodalom, első személyű, önmagamért, nem létezik.

Az önsajnálát vagy elégedetlenség.

A konyhaablakon túl hever egymáson a világ:

összedobált rőzse, kiszuperált vashordó, rozsdás kerítés.

A mögötti kulisszán virágzó gyümölcsfák, impresszionista paletták

habosítják a sánta látványpanorámát;

néhány nap múlva Monet, Manet meg a többiek szétlökik

majd odaátról az állványokat, a szirmok leperegnek.

De nem a szívre, csak a földre,

legfeljebb a komposztépbe –

azt szeretném, hogy most épp ne

(ha ki tudod mondani, lesz itt egy rím is –

rémes).

Az úgy, ez így determinált.